

ZE SÉRIE
CARAVAL



LEGENDA

STEPHANIE
GARBEROVÁ

LEGENDA

z knižní série

CARAVAL

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.egmont.cz
www.albatrosmedia.cz

EGMONT

Autor

Název knihy – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.


ALBATROS MEDIA a.s.



LEGENDA

Z KNIŽNÍ SÉRIE

CARAVAL

STEPHANIE
GARBEROVÁ



STEPHANIE
GARBEROVÁ

EGMONT

Pro Matthewa, za ten mastek.

Pro Allison, která mě varovala, že Dashiell je špatné jméno.

A vám oběma za to, že jste tak skvělí sourozenci.



O SEDM LET DŘÍVE

V některých pokojích na panství se pod postelemi ukrývaly příšery, ale Telle připadalo, že za dveřmi matčiny komnaty někdo provádí kouzla. Pokoj prokmitávaly záblesky smaragdového světla, jako by si v něm za matčiny nepřítomnosti hrály víly. Voněl po květinách utržených v tajemných zahradách, a průsvitné závěsy u velkolepé postele s nebesy povlávaly dokonce i za úplného bezvětrí.

Tella vstoupila dovnitř. Citrínový lustr zavěšený u stropu ji pozdravil melodickým zacinkáním, jako by si kusy drahých kamenů navzájem dávaly hubičky. Bylo snadné si představit, že komnata je ve skutečnosti začarováným portálem do jiného světa.

Telliny drobné nožky nevydaly sebemenší zvuk, když po špičkách přeběhla po tlustých kobercích barvy slonoviny k matčině toaletnímu stolku. Rychle se ohlédla přes rameno a sebrala matčinu klenotnici. Perleťová truhlice zdobená zlatým filigránem připomínajícím důmyslně spletenou pavučinu byla hladká a těžká. Tella si

ráda hrála na to, že je truhlice také očarovaná: přestože ji uchopila špinavýma rukama, prsty na ní nezanechaly jediný otisk.

Tellině matce nevadilo, že si její dcery hrají u toaletního stolku nebo si zkoušejí její krásné střevíce, ale sahát na truhlici měly zakázáno. Právě proto to bylo tak lákavé.

Scarlett možná trávila celá odpoledne sněním o hrách jako Caraval, ale Tella měla ráda *skutečná* dobrodružství.

Dnes například předstírala, že zachraňuje mladého elfího prince uvězněného zlou královnou. K jeho osvobození bylo zapotřebí zmocnit se matčina opálového prstenu – ten měla Tella z celé sbírky šperků nejraději. Mléčný kámen ve tvaru zářící hvězdy byl drsný a nezbroušený; občas se o jeho ostrý hrot píchla do prstu. Když však opál podržela na světle, kámen zajiskřil a oděl místnost do třesňových, zlatých a levandulových odstínů, které svědčily o přítomnosti čarovných kleteb a neposedného vílího prášku.

Mosazný kroužek byl na Tellin prstík naneštěstí moc široký, ale stejně si ho při každém otevření klenotnice nezapomněla nasadit pro případ, že by mezitím náhodou povyrostla. Dnes, přesně v okamžiku, kdy si prsten navlékala, však v truhlici zpozorovala ještě něco dalšího.

Pohupující se citrínový lustr nad její hlavou náhle znehybněl, jako by sdílel její překvapení.

Tella znala obsah matčiny klenotnice nazpaměť: pečlivě složená sametová stuha se zlatými okraji, šarlatové náušnice, zašlá stříbrná lahvička – podle matky v sobě ukrývala andělské slzy –, slonovinový medailon, který

nešel otevřít, a tyrkysový náramek, jenž se hodil spíš na ruku čarodějnice než na matčino elegantní zápěstí.

Jediný kousek, kterého se Tella nikdy nedotkla, byl špinavý, šedý váček nasládle páchnoucí po smrti a shnilém listí. *Odpuzuje skřety*, řekla jí jednou matka žertem, a Tella se ho potom nechtěla dotýkat.

Jenže dnes se ošklivý váček mihotavě třpytil a vábil ji k sobě. V jednu chvíli vypadal jako hniјící uzlíček páchnoucí rozkladem, ale vzápětí se na jeho místě objevil zářící balíček karet svázaných tenkou saténovou stuhou. Než se nadála, před očima měla starý známý nevzhledný váček, jenž se za okamžik znovu proměnil v karty.

Tella zapomněla na hru i na elfího prince, dychtivě popadla hedvábný provázek a vytáhla balíček z truhlice. V tu chvíli se přestal proměňovat.

Karty byly skutečně krásné. Měly temný, takřka černý odstín a byly poseté sotva patrnými zlatými tečkami a vystouplými purpurovými spirálami, které jí připomněly květiny zkropené rosou, čarodějnou krev a *magii*.

Ani trochu se nepodobaly ošumělým černobílým kartám, s nimiž ji otcovi strážní naučili hrát o peníze. Tella se posadila na koberec. Hbité prstíky ji svrběly vzrušením, když rozvázala stuhu a otočila první kartu.

Mladá žena na obrázku vypadala jako princezna, kterou někdo uvěznil. Nádherné bílé šaty měla rozedrané, její oči ve tvaru slz byly krásné jako leštěné mořské sklo, ale tak smutné, že vám při pohledu na ně pukalo srdce. Možná proto, že měla hlavu uvězněnou v kulaté kleci stvořené z perel.

Na spodní straně karty stálo: *Panna Smrt*.

Tella se bezděky otřásla. To jméno se jí nelíbilo a klece neměla v lásce, ani ty z perel. Náhle ji zaplavil pocit, že by matka nebyla ráda, kdyby věděla, že karty viděla, to jí však nezabránilo v tom, aby obrátila další.

Jméno na jejím dolním okraji znělo *Srdcový princ*.

Karta ukazovala mladého muže s ostře řezanou tváří a rty připomínajícími čepele nožů. V jedné ruce zvednuté k špičaté bradě svíral jílec dýky a zároveň ronil červené slzy stejné barvy jako krev, která mu ulpěla v koutku tenkých úst.

Tella sebou bezděky trhla, když Princův obrázek náhle zazářil a zmizel stejně jako předtím nevábný sáček.

V tu chvíli měla přestat. Tyhle karty zjevně nebyly žádná hračka. A přesto napůl cítila, že je měla najít. Byly mnohem skutečnější než vybájená zlá čarodějnice nebo uvězněný elfí princ; Tella si pomyslela, že ji třeba zavedou ke skutečnému dobrodružství.

Následující obrácená karta vydávala nezvyklé teplo.
Arákuľum.

Nevěděla, co to podivné jméno znamená, ale na tomhle obrázku nebylo na rozdíl od těch ostatních nic drsného. Okraje karty pokrývaly zdobné spirály taveného zlata a uprostřed se třpytil jakýsi stříbrný předmět připomínající zrcadlo. Po chvíli zjistila, že to zrcadlo skutečně je. Zářící střed odrážel Telliny medové kadeře a kulaté oči barvy lískových oříšků. Když se však podívala o něco pozorněji, viděla, že odraz neodpovídá skutečnosti. Její růžové rty se třáslly a po tvářích se jí koulely slzy jako hrachy.

Tella nikdy neplakala. Ani když ji otec huboval, ani když dal Felipe přednost její starší sestře.

„Přemýšlela jsem, jestli tě tu najdu, holubičko moje.“ Matčin vysoký, jemný hlas naplnil místnost, když potichu vklouzla dovnitř. „Jaká dobrodružství podnikáš dnes?“

Žena se sklonila nad kobercem. Vlasy jí sklouzly z ramen a stočené v elegantních lóknách rámovaly její inteligentní obličej. Měla stejné tmavé kadeře jako Scarlett, ale Tella zdělila její olivově hnědou kůži, která se třpytila, jako by ji políbily hvězdy. Potom však matka ulpěla očima na obrácených kartách Panny Smrti a Srdcového prince a zbledla jako měsíční kámen.

„Kde jsi je našla?“ Stále mluvila sladkým hlasem, okamžitě však karty sebrala, čímž dala najevo, že Tella skutečně provedla něco špatného. Tella zlobila celkem často, ale matce to většinou nevadilo. Vždycky dceru jen mírně napomenula, občas jí dokonce poradila, jak to zanačit, aby jí drobné neplechý prošly. Rozzlobit otce bylo proti tomu snadné. Matka byla jako jemný vánek, který sfoukl hněvivé jiskry otcova hněvu dřív, než se stačil rozhořet. Jenže teď vypadala, jako by sama hodlala roznítit plamen a karty použít na podpal.

„Našla jsem je náhodou ve tvé klenotnici,“ řekla Tella. „Promiň. Nevěděla jsem, že je na nich něco špatného.“

„Nic se nestalo.“ Matka ji pohladila po zlatavých kadeřích. „Nechtěla jsem tě vyděsit, ale i já se těch karet nerada dotýkám.“

„Tak proč je máš?“

Matka si karty schovala v sukních svých šatů a truhlici položila na vysokou polici vedle postele, kam Tella nedosáhla. Kdyby to byl otec, celá věc by tím skončila, ale matka otázky svých dcer nepřecházela bez povšimnutí. Jakmile byla klenotnice bezpečně z dosahu, nadzvedla si sukně a posadila se na koberec vedle Telly.

„Bylo by lepší, kdybys ty karty nikdy nenašla,“ zašeptala. „Ale pokud mi odpřisáhneš, že se toho balíčku, anebo jiného, který by se mu podobal, už nikdy nedotkneš, povím ti, co jsou zač.“

„Vždyť jsi nám se Scarlett říkala, abychom nikdy na nic nepřísahaly.“

„Tohle je něco jiného.“ Matka se znovu pousmála, jako by se jí chystala sdělit neobyčejné tajemství. Takhle to bylo vždycky: když se matka rozhodla věnovat svou drahocennou pozornost výhradně jí, Tellu pokaždé naplnil pocit, že je hvězdou, kolem níž obíhá celičkový vesmír. „Co jsem ti říkala o budoucnosti?“

„Každý člověk má moc napsat tu svoji,“ odpověděla Tella.

„Přesně tak,“ pochválila ji matka. „Tvá budoucnost může být přesně taková, jakou si zamaneš. Všichni máme moc zvolit si svůj osud. Ale pozor, miláčku, pokud si s těmi kartami budeš hrát, dovolíš osudníkům, které ukrývají, aby ti vstoupili do cesty. Lidé pomocí karet osudu, právě takových, jako jsou tyhle, předvídají budoucnost a ta se pak promění v živé stvoření, které bude bojovat o to, aby se skutečně stalo. Proto mi musíš slíbit, že už se těch karet nikdy nedotkneš. Rozumíš?“

Tella přikývla, ale popravdě řečeno byla zmatená. Byla ještě dítě a budoucnost se zdála být příliš vzdálená na to, aby byla skutečná. Zároveň jí neuniklo, že matka neřekla, odkud karty pochází. Zaplavila ji nová vlna zvědavosti; bezděky sevřela tu, kterou stále držela.

Matka si příliš hleděla toho, aby jí balíček sebrala, a tak si nevšimla, že Tella obrátila i třetí kartu a stále ji drží v ruce. Arákulum. Tella si kartu opatrně schovala pod zkřížené nohy a pak dala slib: „Přísahám, že už se nikdy v životě podobného balíčku nedotknu.“

A large, light gray decorative flourish or scrollwork element that frames the text. It consists of several elegant, flowing lines that create a symmetrical, floral-like shape around the central text.

ISLA DE LOS SUEÑOS



Tella už se nevznášela.

Sklesle seděla na mokré zemi a minulý večer, kdy zářila jako drahokam, jí připadal neuvěřitelně vzdálený. Legendův soukromý ostrov tehdy vydával jantarové světlo, které svědčilo o lahodné směsici divotvorných kouzel, čar a špetce klamu. Tella byla nadšením bez sebe. Během slavnosti u příležitosti skončení Caravalu tančila s takovým zápalem, až jí střevíčky pokryla tráva, a vytrvale srkala šumivé víno, takže jí začalo připadat, že se skutečně vznáší.

Ted' však spočívala tváří na chladné, tvrdé zemi kdesi uprostřed lesa.

Neodvažovala se otevřít oči, a tak jen zasténala a z vlasů si vymetla úlomky větviček a listů. Kéž by se stejně snadno mohla zbavit i některých dalších pozůstatků minulé noci. Všechno páchlo po vyčpělé kořalce, borovicovém jehličí a chybách. Měla husí kůži, svědilo ji celé tělo a točila se jí hlava. Zároveň cítila urputnou,

takřka nesnesitelnou bolest v zádech a šíji. Co ji to vůbec napadlo, spát pod širým nebem?

„Uf.“ Někdo vedle ní zabručel. Zněl jako člověk, který se právě probouzí a nemá z toho radost.

Tella otevřela oči, pootočila hlavu a pak znovu rychle přivřela víčka. *U všech svatých hříšníků.*

Nebyla sama.

Uprostřed nezkrotného lesního porostu, mezi stromy, které strměly k nebi jako velké věže, otevřela oči na dostatečně dlouho, aby spatřila záblesk tmavých vlasů, opálené kůže, zjizveného zápěstí a chlapecké ruky, již zdobilo tetování v podobě černé růže. *Dante.*

V tu chvíli se jí všechno vrátilo v mohutném přílivu zamlžených vzpomínek. Danteho zkušené ruce kolem jejího pasu i to, jak ji líbal na krk, bradu a nakonec ústa, když se jejich rty důvěrně seznámily.

Co si zatraceně myslela?

Tella samozřejmě moc dobře věděla, co se jí minulou noc při slavnostním vystoupení caravalských herců honilo hlavou. Svět chutnal po kouzlech a hvězdném svitu, měl příchut' splněných přání a snů, a přesto na jazyku i nadále cítila pachut' smrti. Nehledě na to, kolik šampaňského vypila, navzdory tomu, jak moc ji zahřál tanec, ji stále mrazilo, kdykoliv si vzpomněla na ten pocit, když zemřela.

Její skok z Legendova balkonu nebyl zoufalým činem, ale projevem zanícené důvěry, že všechno dobře dopadne. Tella však chtěla na všechno zapomenout, alespoň na jediný večer: nedumat nad tím ani nepřemýšlet,

co to znamená. Chtěla oslavit svůj úspěch a vše ostatní odsunout stranou. Dante se jevil jako skvělý společník pro obojí. Byl přitažlivý, uměl být okouzlující, když se mu zrovna zachtělo, a ji už nikdo dlouho pořádně nepolíbil. A při všech svatých, Dante líbat uměl.

Znovu zasténal jen kousek vedle ní, protáhl se a širokou dlaní jí spočinul na bedrech. Hřála, dávala jistotu a lákala víc, než bylo záhodno.

Tella si říkala, že musí utéct, než se probudí. Jenže Danteho ruce byly obratné, dokonce i když napůl dřímал. Prsty jí ledabyly přešel po zádech až ke krku, líně jí zajel do vlasů, právě dost na to, aby nahrabila záda.

Potom se jeho prsty najednou zastavily.

Danteho dech se náhle ztišil, což Telle napovědělo, že se probudil.

Polkla kletbu, která se jí drala na rty, rychle vyskočila na nohy a pospíšila si z dosahu jeho zručných prstů. Nedbala toho, že uvidí, jak se plíží pryč; bylo to mnohem méně trapné než si vyměňovat nucené zdvořilosti, dokud se jeden z nich neosmělí a nepřijde s nějakou výmluvou, proč se nemůže zdržet. Tella za svůj život políbila dost mladých mužů, aby věděla, že se nedá věřit ničemu, co chlapec řekne těsně před polibkem, nebo po něm. Navíc vážně potřebovala jít.

Její vzpomínky byly rozmazané, ale nezapomněla na dopis, který obdržela těsně předtím, než se zapletla s Dantem. Nějaký cizinec, s tváří zahalenou pláštěm noci, jí pokradmu strčil vzkaz do kapsy a zmizel dřív, než ho mohla následovat. Měla chuť si zprávu znovu přečíst,

tady a teď, ale vzhledem k tomu, co dluží *příteli*, který ji poslal, by to nebylo nejmoudřejší. Musí se vrátit do své komnaty.

Plížila se pryč. Mezi prsty u nohou cítila vlhkou hlínu a pichlavé jehličí. Zřejmě někde ztratila střevíce, ale nechtěla ztrácet čas jejich hledáním. Les prozařovalo matné medové světlo; do okolního ticha zaznívalo hlasité chrápání a mumlání, což Tella napovědělo, že s Dantem nebyli jediní, kdo usnul pod hvězdami. Bylo jí jedno, zda lidé uvidí, že spolu strávili noc – jen nechtěla, aby to někdo pověděl její sestře.

Dante se ke Scarlett během Caravalu choval sprostě. Sice pracoval pro Legendu, takže to bylo jen naoko, jenže vzdor tomu, že hra skončila, bylo stále těžké rozlišit smyšlené od pravdivého. A Tella nechtěla sestru ještě víc ranit jenom proto, že se rozhodla trochu se pobavit s chlapcem, který se Scarlett během hry zacházel tak krutě.

Okolní svět našťestí tvrdě spal, takže se bez nesnází dostala na kraj lesa a potom i k Legendově věžatému domu.

Přestože Caraval oficiálně skončil a všechny svíce a lucerny zhasly, panství i nadále vyzařovalo podmanivé jantarové světlo připomínající horké uhlíky. Tella pomyslela na všechny ty iluze a klamy, které se dosud skrývaly uvnitř.

Až do včerejšího večera patřilo panství světu Caravalu. Majestátní vyřezávané dveře zavedly návštěvníky na elegantní balkony zdobené jasně rudými závěsy a obklopené městem přetékajícím průplavnými kanály, uličkami

s vlastní vůlí a tajuplnými obchůdky plnými čarovných potěšení. Od konce hry uplynulo jen pár hodin, ale věžatý dům se mezitím smrškl a pomíjívá říše divů skrývající se v jeho zdech zmizela. Zůstalo jen to, co by člověk čekal na přepychovém panství, ani o chlup víc.

Tella vyběhla po nejbližším schodišti do druhého patra, kde byl její pokoj. S kulatými dveřmi barvy červeného vejce jste ho nemohli minout. Stejně nepřehlédnutelní byli i Scarlett s Julianem, kteří stáli vedle nich a leželi si v náručí, jako by zapomněli, jak se říká *sbohem*.

Tella byla ráda, že se její sestra konečně oddala štěstí. Scarlett si zaslouží všechno blaho světa a Tella doufala, že tohle vydrží. Doslechla se, že Julian není z těch, kdo vodí dívky za nos, nikdy nezneužívá vztahů navázaných během Carvalu a jeho oficiální úloha ve hře skončila tím, že Scarlett dovezl na Legendův ostrov: neměl nařízeno s ní zůstat. Tella mu přesto tak úplně nedůvěřovala; na živobytí si koneckonců vydělával lhaním. Když je však viděla, jak tam stojí v láskyplném objetí s hlavami skloněnými u sebe tak, že se skoro dotýkají, musela přiznat, že skutečně vypadají jako dvě poloviny jednoho srdce.

Zatímco si upřeně hleděli do očí, Tella se cestou do svého pokoje opatrně proplížila kolem.

„Takže to znamená ano?“ zamumlal Julian.

„Musím si o tom promluvit se svou sestrou,“ řekla Scarlett.

Tella se zastavila s rukou na klíče. Přísahala by, že dopis v její kapse ztěžkl, jako by se už nemohl dočkat,

až si ho znovu přečte. Ale jestli se Julian Scarlett právě zeptal na to, v co Tella doufala, musí se Tella do jejich rozhovoru zapojit.

„O čem si se mnou chceš promluvit?“ přerušila je.

Scarlett se od Juliana rychle odtáhla, ale ten ji dál objímal kolem pasu. Prsty si pohrával s červenými stuhami jejích šatů a zjevně nebyl ochoten ji pustit. „Ptal jsem se tvé sestry, jestli s námi pojedete do Valendy na oslavu pětasedmdesátých narozenin císařovny Elantiny. Legenda tam pořádá další Caraval a já mám dva lístky.“ Julian na ni mrkl.

Tella sestru počastovala širokým úsměvem. Přesně v tohle doufala, i když částečně stále nemohla uvěřit zvěstem, které se k ní za uplynulý týden donesly. Caraval se konal pouze jednou za rok a ona ještě neslyšela, že by došlo ke dvěma hrám v tak krátkém časovém rozmezí. V případě císařovny ale nejspíš udělá výjimku i sám Legenda. Tella se na sestru zadívala s nadějí v očích. „Že se mě na něco takového vůbec ptáš!“

„Myslela jsem, že Elantiny narozeniny nemáš v lásce, protože vždycky zastíní ty tvé.“

Tella naklonila hlavu, jako by nad tím uvažovala. Do Valendy sice nechtěla kvůli Elantiny oslavě, ale její sestra měla pravdu. Od doby, co se Elantine stala císařovnou Poledníkového impéria, byly její narozeniny oficiálním svátkem, kterému se říkalo Elantiny den a jenž se tradičně vítal týdnem plným slavností a plesů, přičemž se hojně ohýbala zavedená pravidla a porušovaly se zákony. Na ostrově Trisda, odkud dívky pocházely, se tento

svátek slavil pouhých čtyřiaadvacet hodin na třicátý šestý den období Růstu, ale i tak pokaždé zastínil Telliny narozeniny, které měly tu smůlu, že připadaly hned na následující den.

„Za návštěvu Valendy to stojí,“ prohlásila pevně Tella.
„Kdy vyrazíme?“

„Za tři dny,“ odpověděl Julian.

Scarlett našpulila rty. „Tello, nejdřív si o tom musíme promluvit.“

„Odjakživa toužíš po tom navštívit hlavní město, vidět všechny ty hrady a kočáry, co se prohánějí po nebesích, a tohle bude slavnost století. O čem chceš mluvit?“

„O hraběti.“

Julianova opálená kůže dostala popelavý nádech.

Tellina tvář na tom musela být podobně.

„Hrabě žije ve Valendě a my nesmíme dopustit, aby tě spatřil,“ dodala Scarlett.

Scarlett byla na rozdíl od své sestry vždycky přehnaně opatrná, ale v tomto případě jí Tella nemohla nic vyčítat.

Hrabě Nicolas d'Arcy byl Scarlettin někdejší snoubenec; sňatek, k němuž nikdy nedošlo, sjednal otec obou dívek. Scarlett s ním byla před Caravalem ve styku výhradně prostřednictvím dopisů, ale sama sebe přesvědčila, že ho miluje. Také si myslela, že hrabě ji i Tellu ochrání – dokud se s ním během Caravalu nesetkala osobně a nedošlo jí, jak odporný člověk to ve skutečnosti je.

Scarlett se hraběte právem obávala. Kdyby se její někdejší snoubenec dozvěděl, že je Tella naživu, mohl by

poslat zprávu jejich otci, který měl za to, že jeho dcera zemřela. To by zhatilo všechny jejich plány.

Totéž však platilo v případě, že Tella s Legendou a jeho herci do Valendy nepůjde. Dosud neměla příležitost vrátit se k dopisu, který jí poslal její přítel, ale moc dobře věděla, co po ní žádá. Bylo jí jasné, že pro něj tu věc nikdy nezíská, pokud dovolí, aby ji oddělili od Legendy a jeho herců.

Tella si během Caravalu nebyla tak úplně jistá, kdo pracuje pro Legendu, a kdo ne. Při plavbě do Valendy však budou všichni vystupující na jedné lodi – možná i Legenda, což jí poskytne příležitost získat informaci, po níž prahl její přítel.

„Hrabě je tak zahleděný do sebe, že by mě nejspíš nepoznal, ani kdybych k němu došla a ušetřila mu políček,“ řekla Tella. „Setkali jsme se jen na okamžik a já tenkrát nevypadala dvakrát vábně.“

„Tello...“

„Já vím, já vím, mám to brát vážně,“ přerušila ji Tella. „Nevysmívám se ti. Je mi jasné, jaké nám hrozí nebezpečí, ale nemyslím si, že se ho musíme předem obávat. Stejně snadno bychom mohly utonout při ztroskotání lodi. Jestli dovolíme, aby nás zastavil strach, zůstaneme na tomhle ostrově donekonečna.“

Scarlett se ušklíbla a obrátila se k Julianovi. „Byl bys tak hodný a nechal nás chvíli o samotě?“

Julian jí něco zašeptal a Scarlett přitom zčervenaly tváře. Když odešel, Scarlett semkla rty do tenké čárky a zavřela se s Tellou v jejím pokoji.

Uvnitř bylo hotové pozdvižení. Ze zásuvek komody, na níž se vršily čepce a z níž čouhaly punčochy, vedla od dveří k posteli pěšinka pohozených plášťů, šatů a spodniček, kdežto samotné lůžko pokrývala hora kožešin, které si Tella oblékla při karetní hře.

Tella věděla, že ji Scarlett považuje za lenocha, nicméně měla svou vlastní teorii: uklizené pokoje se snadno prohledávají. Nikdy si nevšimnete, že se vám přehrabovali ve věcech, protože pečlivě uspořádané předměty je snadné vrátit na jejich místo. Oproti tomu nepořádek do původního stavu jen tak snadno neuvedete. Telle stačil jediný pohled, aby se přesvědčila, že se pohromy panující u ní v pokoji nikdo nedotkl. Všechno se zdálo být neporušené, až na to, že v místnosti přibyla další postel. Tu sem nespíš někdo přičaroval, anebo, což bylo pravděpodobnější, ji sem donesli pro její sestru.

Tella netušila, jak dlouho jim na ostrově dovolí zůstat. Ulevilo se jí, že je nevyhodili hned po skončení hry, i když vypovězení by pravděpodobně způsobilo, že by Scarlett tím spíš svolila k odjezdu do Valendy. Tella ji nechtěla do ničeho nutit; doufala, že se sestra rozhodne sama za sebe. Její zdráhavost však chápala. Tella přišla během poslední hry o život. Smrt však byla její volbou, pro niž měla v tu chvíli dobrý důvod – ale rozhodně nehodlala zemřít podruhé. Bylo to pro ni stejně strašné jako pro Scarlett. A navíc toho chtěla – a *musela* – ještě spoustu udělat.

„Scar, vím, že si myslíš, že беру věci na lehkou váhu, ale vážně bychom se měly snažit být šťastné a nedělat si

tolik starosti. Neříkám, že se musíme účastnit Caravalu, ale přinejmenším bychom měly odplout do Valendy s Julianem a ostatními. Jaký má všechna tahle úžasná svoboda význam, když si ji nemůžeš pořádně užít? Jestli budeme dál přežívat, jako by nás otec pořád drtil pěstí, znamená to, že vyhrál.“

„Máš pravdu.“

Tella se musela přeslechnout. „Říkala jsi, že mám pravdu?“

Scarlett přikývla. „Přestávám být takový strašpytel.“ Pořád působila nervózně, ale z její vztyčené brady číselo jisté odhodlání. „Té hry už bych se raději neúčastnila, ale chci s Julianem do Valendy, ne tu zůstat jako v pasti. Toho jsme si užily dost na Trisdě.“

Tella ucítila záchvěv pýchy. Doma Scarlett lnula ke svému strachu, jako by ji ochraňoval, ale Tella viděla, jak se vši silou pokouší vymanit z jeho sevření. Opravdu se během Caravalu změnila.

„Včera v noci jsi měla pravdu, když jsi mi řekla, abych dala Julianovi ještě jednu šanci. Jsem ráda, že jsem se té slavnosti zúčastnila, a vím, že pokud s ním nepojedu, budu toho litovat. Ale,“ dodala Scarlett, „jestli poplujeme do Valendy, musíš mi slíbit, že budeš opatrná. Nemůžu tě znovu ztratit.“

„Neboj se. Slibuju.“ Tella vzala slavnostně sestřiny ruce do svých. „Svobodu si užívám až příliš na to, abych se jí znovu vzdala. A jakmile budeme v hlavním městě, budu nosit výhradně šaty v jasných barvách, takže bude nemožné ztratit mě z očí.“

Scarlett zvlnila ústa v mírném úsměvu. Tella viděla, že zápasí sama se sebou, ale nakonec přece jen propukla ve zvonivý smích. Když byla šťastná, byla mnohem krásnější než obvykle.

Tella se smála spolu s ní, dokud jejich smích nesplynul v jeden. Na chvíli to vypadalo, že nemají v životě jedinou starost. Jenže Tella nedokázala zapomenout na dopis ve své kapse: upomínku dluhu, který bylo třeba splatit, i matky, již musela zachránit.



Ode dne, kdy matka Scarlett a Telly, Paloma, zmizela, uplynulo sedm let.

Asi rok po matčině odchodu prožívala Tella období, kdy by byla radši, kdyby Paloma zemřela. Pokud je naživu, uvažovala Tella, zjevně se rozhodla své dcery navždy opustit, což znamená, že je nikdy doopravdy nemilovala. Pokud je po smrti, možná se chtěla vrátit, ale nedostala k tomu příležitost; stále však existovala naděje, že Scarlett s Tellou skutečně milovala.

A tak se Tella celé roky upínala k naději, že matka zemřela, protože navzdory tomu, jak moc se snažila zapudit lásku, kterou k Palomě cítila, jí představa, že ji matka nemiluje, působila až příliš velkou bolest.

Tella vytáhla dopis od svého přítele. Scarlett odešla za Julianem, aby mu oznámila, že s ním do Valendy nakonec poplují. Tella netušila, jak dlouho bude pryč, proto četla rychle.

*Nejdražší Donatello,
Gratuluji ti k útěku před otcem
i k tomu, že jsi přežila Caraval.
Těší mě, že náš plán zafungoval,
přestože jsem nikdy nepochyboval
o tom, že ze hry vyvázneš se
zdravou kůží.*

*Jsem si jist, že matka na tebe bude
hrdá, a pevně věřím, že ji brzy
uvidíš. Nejdřív však musíš dostat
své části dohody. Doufám, že jsi
nezapomněla, co mi dlužíš výměnou
za informaci, o kterou jsem se
s tebou podělil.*

*Mám v úmyslu si svou odměnu brzy
vyzvednout.*

*Tvůj oddaný
Přítel*

Palčivá bolest hlavy, kterou cítila dříve toho rána, se vrátila, ale tentokrát neměla nic společného s alkoholem vypitým minulou noc. Nedokázala se zbavit pocitu, že kus dopisu chybí. Přísahala by, že když si ho při včerejší slavnosti četla poprvé, stálo v něm něco víc.

Podržela zprávu v karamelovém světle, které dovnitř pronikalo oknem, ale neobjevila žádné skryté řádky, před očima se jí neroztančila žádná začarovaná slova. Její přítel své dopisy neplnil kouzly a magií jako Legenda, ale Tella si občas přála, aby to dělal. Možná by pak dovedla odhalit jeho pravou totožnost.

Poprvé se s ním spojila před více než rokem a požádala ho, aby jí se sestrou pomohl uprchnout jejich otci. Tenkrát neměla ani ponětí, kým přítel, s nímž si dopisovala, skutečně je. Chvíli dokonce zvažovala, že je to možná sám Legenda. Ale Legenda a její přítel nemohli být jedna a tatáž osoba – platba, na niž v dopise narážel, rozptýlila veškeré její pochyby.

Stále však potřebovala získat věc, kterou od ní žádal, a nyní, když se Scarlett měly doprovázet Legendu a jeho herce do Valendy, věřila, že uspěje. Musí.

Srdce jí poskočilo v hrudi, když dopis schovala a otevřela svůj nejmenší kufřík. Během Carvalu se jí ho povedlo uchránit před nenechavýma rukama ostatních hráčů. Byl plný peněz, které během let ukradla svému otci; ty však nebyly jejím skutečným bohatstvím. Vnitřek lemoval nevzhledný brokát barvy ohně a lime ty, jemuž většina lidí nevěnovala pozornost, a tak si nevšimla rozparku na jeho okraji. Ten ukrýval před-

mět, jenž svým způsobem vedl k současné situaci: *Arákulum*.

Tellu svrběly konečky prstů jako pokaždé, když zlomyslnou malou kartu vytáhla na světlo. Poté, co matka zmizela, otec div nezešlel hněvem. Dřív nebýval násilnický, ale když ho opustila žena, změnil se jako mávnutím kouzelného proutku. Palominy šaty naházel do stoky, její postel dal rozštípat na třísky, všechno ostatní spálil na prach. Jediné předměty, které přežily jeho řádění, byly šarlatové náušnice, dárek, který dostala Scarlett od Palomy, zářící opálový prsten, který Tella ukradla z klenotnice, a konečně tajuplná karta v dívčině ruce. Kdyby se jí i s prstenem nezmocnila vzápětí po matčině odchodu, neměla by na ni jedinou vzpomínku.

Opálový prsten změnil barvu krátce po matčině zmiizení: nyní zářil purpurovými a ohnivě rudými odstíny. Okraje karty s Arákulem byly i nadále z taveného zlata, ale obraz třpytící se v jeho středu se rovněž proměnil, a to nesčetněkrát. Tella netušila, s čím má tu čest, ani když kartu poprvé kradla z matčiny truhlice. Dokonce ani za několik dní po Palomině odchodu, když pohlédla do zrcadla a viděla, jak se jí po tvářích koulejí slzy jako hrachy přesně tak, jak to předtím ukázalo Arákulum, jí to nedošlo. Teprve později si všimla, že každý výjev, který Arákulum naznačilo, se nakonec skutečně stal.

Zprvu šlo o bezvýznamné obrazy, jež spolu nijak nesouvisely: služka si zkoušela Telliny oblíbené šaty; otec podváděl v kartách. Jenže vize byly čím dál víc zneklid-

ňující, až jednoho dne, vzápětí po tom, co se Scarlett zasnoubila s hrabětem, Tella spatřila skutečně znepokojivý obraz.

Viděla Scarlett oděnou do sněhobílých svatebních šatů zdobených rubíny, okvětními lístky a tenoučkou krajkou. Měly být krásné. Avšak na obraze, které odhalilo Arákulum, je pokrývaly bláto, slzy a krev. Scarlett měla hlavu v dlaních a srdceryvně vzlykala.

Ten hrozný výjev nezmizel celé měsíce, jako by karta Tellu prosila, ať zabrání sestřině sjednanému sňatku a změni budoucnost – ne že by Tella potřebovala, aby ji k tomu někdo pobízel. Už dlouho pracovala na tom, jak i se sestrou uprchnout z otcova područí, a její plán zahrnoval Legendu i Caraval. Tella věděla, že Caraval je to jediné, co by mohlo obezřetnou Scarlett lákat k pokusu o to, vydobýt si nový život. Jenže Legenda neodpověděl na žádný z Telliných dopisů, stejně jako nikdy neodepsal Scarlett.

Obraz v Arákulu však Tellu ponoukl k tomu, aby si o Legendovi zjistila něco víc. Šuškal se, že mistr Caravalu při jedné hře před mnoha lety někoho zabil, a Tella doufala, že pokud o tom něco zjistí, nakonec se jí podaří získat si jeho pozornost.

Aby postoupila v pátrání, vybrala si každou službu a laskavost, které jí ostatní dlužili. Nakonec jí někdo poradil, ať napíše do zařízení, které se nazývalo Elantinini nejhledanější zločinci. Podle všeho šlo o podnik v hlavním městě Poledníkového impéria, Valendě. Nikdy se sice nedozvěděla, o jaký druh podnikání se jedná, ale

když se zeptala na Legendu, obchod zareagoval následující zprávou:

Našli jsme muže, který souhlasí, že vám pomůže, ale mějte se na pozoru: často vyžaduje platbu, jež zahrnuje víc než jen peníze.

Když Tella v dalším dopise požádala o mužovo jméno, odpověděl jí sám dotyčný:

Bude nejlepší, když ho nebudeš znát.

Přítel

Tella si vždycky myslela, že ta odpověď znamená jediné: její přítel je zločinec. Nicméně se ukázal být věrným a chytrým dopisovatelem. Informace o Legendovi, které jí poskytl, sice nebyly tím, co čekala, nicméně je dokázala využít. Znovu Legendovi napsala a požádala ho o pomoc.

A tentokrát uspěla. Legenda odpověděl. Ve chvíli, kdy souhlasil s tím, že jí i její sestře pomůže uprchnout jejich otci, Arákulum místo uplakané dívky ve špinavých svatebních šatech ukázalo Scarlett na velkolepém plese v okázalé róbě posíté rubíny, která přitahovala pohledy každého ctitele, kolem něhož Scarlett prošla. Tohle byla budoucnost, kterou Tella pro sestru chtěla – plná lesku, oslav a svobodných voleb.

Den na to však obraz nahradila další vize a od té doby se neproměnila.

Tella netušila, zda karta ukáže stejně strašlivý obrázek i dnes. Po všem, co se během Caravalu událo, doufala, že se třeba změnila.

Výjev byl však pořád stejný.

Tella cítila, jak jí uniká vzduch z plic a spolu s ním i všechna naděje.

Karta stále ukazovala její matku. Připomínala zuboženější verzi Zajaté dámy z karet osudu: ženu zbrocenou krví, která stojí za hrubými železnými mřížemi uvnitř ponuré vězeňské cely.

Právě tato neblahá budoucnost Tellu ponoukla k tomu, aby se znovu obrátila na svého přítele a poprosila ho, zda by jí nepomohl také najít matku. Po té už sice pátrala i v minulosti, ale její snahy nikam nevedly. Naproti tomu její přítel, který nežil na tak odlehlém ostrově, měl zcela jistě lepší představu o tom, jak podobné pátrání zaonačit, a disponoval i příslušnými prostředky.

Jeho odpověď znala nazpaměť.

*Nejdražší Donatello,
podnikl jsem jisté kroky ohledně tvého
požadavku a zanedlouho jsem narazil na
slibnou stopu. Matku jsi podle mě nemohla
najít, protože Paloma není její skutečné
jméno. Bohužel nemohu zprostředkovat vaše
setkání, dokud mi nezaplatíš za informaci
ohledně Legendy, mistra Caravalu.
Pro případ, že bys zapoměla, opakuji,
že potřebuji znát Legendovo skutečné jméno.
Všichni ostatní, které jsem tímto úkolem
pověřil, selhali. Ty však strávíš nějaký čas na
jeho soukromém ostrově, a tak nepochybuji
o tom, že uspěješ. Jakmile budeš znát jeho
jméno, můžeme probrat platbu za nalezení
tvé matky.*

Přítel

Informace o matčinu jménu byla první novinkou, kterou se o ní Tella za posledních sedm let dozvěděla, a zažehla v ní jiskřičku skutečné naděje. Netušila, k čemu její přítel potřebuje Legendovo jméno – zda pro

soukromé účely, anebo jako informaci, kterou si vyžádal další zákazník –, ale nezáleželo jí na tom. Věděla, že udělá všechno pro to, aby Legendovu totožnost odhalila. Věřila, že pokud to dokáže, konečně znovu spatří svou matku. Její přítel ji koneckonců ještě nikdy nezklamal.

„Dobrý bože!“

Tella vzhlédla. Scarlett se mezitím vrátila do pokoje a teď zírala před sebe s očima navrch hlavy. „Kde jsi přišla ke všem těm mincím?“ Ukázala na Tellin otevřený kufr.

Při slově *mince* se Telliny myšlenky stočily jiným směrem. Její přítel ke svému poslednímu dopisu přiložil falešný peníz. Ten tu chyběl! Nejspíš jí vyklouzl z kapsy, když se s Dantem potácela lesem.

Musí se tam vrátit a minci najít. Schovala Arákulum do šatů a vyrazila ke dveřím.

„Kam jdeš?“ vykřikla Scarlett. „Neříkej mi, žeš všechny ty peníze ukradla!“

„Neboj se,“ ušklíbla se Tella. „Vzala jsem je otci a ten si myslí, že jsem mrtvá.“

Vyřítla se z pokoje dřív, než se Scarlett zmohla na odpověď.

V příštím okamžiku už stála před vězatým domem na ulici lemované obchůdky a krámky připomínající krabice na klobouky. Vtom si uvědomila, že je bosá. Vzápětí jí došlo, jaká je to chyba.

„Propánakrále!“ vyjekla Tella. Byla jen v půli cesty k lesu a už potřetí si málem ukopla palec. Tentokrát by skoro přísahala, že z dlážděné ulice vyskočil kámen

a schválně zaútočil na její bosou nohu. „Přísahám, že jestli mě do prstů udeří ještě nějaký další, utopím vás v oceánu, kde si s vámi mořské víly vytřou...“

Vtom zaslechla tlumený, hluboký a znepokojivě povědomý smích.

Řekla si, že se neotočí, nepodlehne zvědavosti. Jakýkoliv zákaz, i kdyby přišel z jejích vlastních úst, ji však vždycky ponoukl k tomu, aby udělala pravý opak.

Opatrně se ohlédla přes rameno a okamžitě toho zalitovala.

Po druhé straně tiché ulice rázoval Dante a měřil si ji pobaveným pohledem.

Tella se rychle odvrátila; doufala, že když si ho nebude všímat, nepůjde k ní a bude předstírat, že neviděl, jak ječí na dlažební kostku.

Dante však vzápětí přešel ulici. Záměrně si vykračoval jako páv, napínal své nemožně dlouhé nohy a tajnůstkářsky se usmíval od ucha k uchu.



Tella cítila, jak se jí svírá žaludek; namlouvala si, že je to z hladu, protože ráno nic nejedla. Přelétla Danteho pohledem. Možná strávil noc v lese na mechu, ale na leštěných botách mu neulpělo ani stébélko trávy. Oděný v inkoustově černých šatech s pečlivě utaženou kravatou vypadal jako temný anděl bez křídel, kterého svrhli z nebes, ale on přistál rovnýma nohama na zemi.

Tella si bezděky vzpomněla, jak ji při včerejší slavnosti oslovil, a zakusila ten samý svíravý pocit jako tehdy. Když ho pozdravila poprvé, odpověděl jí nezájmem: vlastně si jí sotva všiml. Potom ho ale přistihla, jak ji pokradmu sleduje z druhého konce místnosti, až se nakonec znenadání objevil po jejím boku a políbil ji tak, že se jí div nepodlomila kolena.

„Opravdu jímavá řeč, kvůli mně ji určitě nepřerušuj,“ ušklíbl se, a tak ji vytrhl z rozjímání. „Každopádně už jsem slyšel mnohem peprnější kletby.“

„Vysmíváš se mým nadávkám?“

„Snad jsem ti řekl, jak rád mám neslušná slova,“ zabroukal podmanivě tlumeným hlasem a stuhy šatů na Telliných zádech se zkroutily blahem.

Jenže tohle byl Dante a takhle mluvil se všemi děvčaty. Častoval je zničujícími úsměvy, šeptal jim nemravné, lákavé věci, až si samy rozepnuly blůzku nebo nadzvedly sukně. A pak se choval, jako by neexistovaly. Podobných příběhů si Tella během Caravalu vyslechla víc než dost, a tak si byla jistá, že s ní po včerejší noci už nikdy nepromluví. To by jí koneckonců vyhovovalo.

Tella se líbala ráda a před časem by se možná nechala zlákat i myšlenkou na něco víc. Potíží byla v tom, že něco víc s sebou mnohdy přinášelo i hlubší city, například lásku. A s tou nechtěla nic mít – dávno věděla, že jí není souzená. A tak se bez okolků líbala s tolika chlapci, s kolika ji napadlo, ale vždycky jen jednou.

„Co chceš?“ zeptala se ho.

Snažil se nedat to na sobě zdát, ale v jeho očích zahlédla, že ho její příkrost zaskočila. Přesto vlídně odpověděl: „Tohle jsi minulou noc vytrousila v lese.“ Natáhl k ní širokou dlaň a odhalil tlustou mosaznou minci s ražením připomínajícím polovinu obličeje.

Její peníz! Tella měla co dělat, aby po něm neskočila. Věděla, že přílišná dychtivost by nebyla moudrá.

„Díky, že jsi ho sebral,“ odvětila chladně. „Nemá sice vůbec žádnou cenu, ale nosím ho u sebe jako talisman pro štěstí.“

Natáhla se pro peníz.

Dante stáhl ruku, vyhodil minci do vzduchu a znovu ji chytil. „Zajímavý talisman.“ Zničehonic se zatvářil mnohem vážněji; zkrabatil husté obočí a s přimhouřenýma, temnýma očima peníz znovu a znovu otáčel v potetovaných prstech. „Během Caravalu už jsem viděl ledacos, ale ještě jsem nepotkal nikoho, kdo by jednu z těch mincí nosil jako amulet pro štěstí.“

„Asi se ráda odlišuju.“

„Anebo nemáš ponětí, co je ten peníz zač.“ Náhle zněl pobaveněji než předtím.

„A co tedy podle tebe je?“

Dante penízek znovu vyhodil do vzduchu. „Prý je ukovali osudníci. Lidi jim říkali *mince neštěstí*.“

„To pak není divu, že nikdy nefungovala.“ Tella se nuceně zasmála, ale v duchu si nadávala za to, že byla tak pošetilá a nepoznala, s jakým předmětem má tu čest.

Od doby, co objevila matčiny karty osudu, byla osudníky doslova posedlá. Celkem jich bylo dvaatřicet: šestnáct nesmrtelných bytostí, osm míst a osm předmětů. Každý z nich měl jednu zvláštní schopnost; ty však nebyly jediným důvodem, proč osudníci kdysi dávno vládli téměř celému světu. Říkalo se, že je nemůže zabít žádný smrtelník a že jsou mnohem rychlejší a silnější než obyčejní lidé.

Před mnoha a mnoha staletími, dávno předtím, než zmizeli, panovali osudníci, zachycení na čarovných kartách, nad většinou země jako krutí bohové. Tella o nich měla leccos načteného, a tudíž věděla i o mincích neštěstí. To by však Dantemu nikdy nepřiznala, protože nechtěla vypadat hloupě. A tak ho nechala, ať mluví.

„Lidé jim říkali mince neštěstí, protože takový peníz nikdy nevěstil nic dobrého,“ vysvětloval Dante. „Prý měly magickou schopnost určit, kde se nachází osoba, která je našla. Osudníci je potají strkali do kapes svým sloužícím, milencům a dalším lidem, které chtěli sledovat či ovládat. Ještě nikdy jsem takovou minci nedržel v ruce, ale slyšel jsem, že když ji roztočíš, poznáš, jaké sudiče patřila.“

Položil peníz na kraj nedaleké lavičky.

Tellu nepříjemně zamrazilo v zádech. Dante byl zjevně zběhlý i v méně známých oblastech historie, ale netušila, jestli stejně jako ona skutečně věří v sílu osudníků.

Panna Smrt prý předvíдалa ztrátu milované osoby nebo člena rodiny. Jen pár dní poté, co Tella sňala kartu s dívkou s hlavou uvězněnou v perlové kleci, její matka zmizela. Pomyšlení, že by něco takového způsobila otočená karta, bylo dětinské, jenže ne všechny dětinské myšlenky byly chybné. Matka ji koneckonců varovala, že osudníci umí s budoucností pořádně zamíchat. A Tella na vlastní oči sledovala, jak Arákulum zas a znovu předvídá věci, které se nakonec skutečně staly.

A tak, když Dante roztočil peníz, zadržela dech.

Vrz, vrz, vrz.

Mince vířila, dokud se rytiny po obou jejích stranách jako kouzlem neslily v jediný obraz a nevytvořily krutě povědomý výjev – pohledného mladého muže s krvavými ústy a kazisvětským úšklebkem. Tella si bezděky představila, jak noří zuby do lidských srdcí a tiskne rty k protrženým žilám.

Obraz nebyl velký, ale viděla ho jasně. Krutý mladík s jednou rukou, v níž třímal dýku zvednutou ke špičaté bradě, a s očima, z nichž mu kanuly slzy stejně rudé jako krev v koutku úst.

Srdcový princ.

Symbol neopětované lásky a nenapravitelných chyb Tellu odjakživa naplňoval hrůzou, ale také jí jakýmsi záhadným způsobem učaroval.

Scarlett byla v dětství posedlá Caravalem, ale Tellu uhranul právě Srdcový princ. Nedal jí spát od chvíle, kdy si ho vytáhla z balíčku matčiných osudových karet.

V pověstech se tradovalo, že pro polibky Srdcového prince stojí za to zemřít, a Tella často přemýšlela, jaký má takový polibek smrti asi příchůť. Jenže jak dospívala a počet chlapců, s nimiž se líbala, utěšeně rostl, uvědomila si, že žádný polibek není tak lahodný, aby za něj dobrovolně položila život. Usoudila, že příběhy o Srdcovém princovi jsou pouhé báchorky, které mají vykreslit strasti a nebezpečí, jež s sebou přináší zamilovanost.

Hovořily totiž i o tom, že Srdcový princ není schopen lásky, protože se jeho srdce před mnoha lety zastavilo. Probudit k životu ho mohla jen jedna osoba: jeho pravá láska. Říkalo se, že pouze ta, jeho jediná slabost, přežije jeho polibek, který jinak každého zahubí, a že při jejím hledání za sebou Princ zanechá horu mrtvých těl.

Tella opět cítila, jak ji mrazí v zádech. Vzápětí přikryla tančící peníz dlaní.

„Předpokládám, že Prince nemáš v oblíbě,“ nadhodil Dante.

„Vypadalo to, že ten peníz každou chvíli spadne na zem, a já ho nechtěla honit po ulici.“

Dante povytáhl koutek úst; pochybovačněji se už tvářit nemohl.

Telle však neuniklo, že právě zmínil Srdcového prince, jako by on i ostatní osudníci stále brázdili říši, přestože z ní ve skutečnosti zmizeli před více než sto lety.

„Nevím, proč ten peníz máš,“ řekl Dante. „Ale buď opatrná. Z věcí, co prošly rukama osudníků, nikdy nevzešlo nic dobrého.“ Očima zalétl k obloze, jako by je osudníci špehovali.

A potom, dřív než se Tella zmohla na jediné slovo, vyrazil sebevědomým krokem pryč. Zůstala stát na ulici s ožehavou mincí v dlani a s pocitem, že v tom pohledném mladíkovi bude možná víc, než by se na první pohled zdálo.



Tella se přistihla, jak dumá nad neopětovanou láskou a polibky, pro které stojí za to zemřít, a zároveň roztáčí Princovu minci na téže lavičce jako předtím Dante. Proč by jí přítel posílal relikvii z dávných bájí? Snad ne proto, že jí nedůvěřuje a chce ji mít pod dozorem?

Třeba byla vzácná mince darem, kterým jí chtěl připomenout, jak vynalézavý dovede být, pokud jde o získávání věci, jež většina lidí stěží objeví – upomínkou, že jako jediný dokáže najít její matku.

Vtom někde zacinkal zvonek. Byl to slaboučký, sotva postřehnutelný zvuk, ale Tella rychle sebrala minci a pohlédla na druhý konec ulice, kde z jednoho obchůdku rozšafným krokem vyšel nějaký muž. Přejela pohledem od temně červených pruhů na jeho saku k živým očím, zelenějším než broušený rubín...

Cítila, jak ji zaplavuje rudý hněv.

Toho mladíka znala. Teď když Caraval skončil, už nenosil pásku přes oko, ale pořád měl tytéž inkoustové

černé vlasy, křiklavé aristokratické oblečení a neuvěřitelně marnivý výraz ve tváři. Byl to hrabě Nicolas d'Arcy – Scarlettin někdejší snoubenec.

Tella zařala ruce v pěst, nehty se jí zaryly do dlaní. Oficiálně se s hrabětem Nicolasem d'Arcy setkala jen jednou, ale v průběhu Carvalu ho několikrát tajně pozorovala. Viděla, jak dychtivě stíhá její sestru, doslechla se, že pokud by ji chytil, byl by schopný nevyslovitelných věcí, jen aby si ji udržel. Scarlett se naštěstí podařilo utéct, ale Tella by toho bídáka zardousila, otrávila nebo mu zohavila ten jeho pohledný obličej, kdyby jí Legenda v jednom svém dopise nepohrozil, že její sestru vyřadí ze hry, pokud Tella vystoupí z role nebo bude do věcí jakkoliv zasahovat.

A tak byla nucena jen nečinně přihlížet.

Jenže teď byla hra u konce a Tella si mohla dělat, co chce.

Od hraběte ji v současné chvíli dělilo jen několik krámků; zrovna se nakrucoval před jednou z výloh, a tak si jí nevšiml. Věděla, že by bylo moudré vklouznout do boční uličky a zmizet, aby se nikdy nedozvěděl, že je stále naživu.

Jenže nemluvila jen tak do větru, když předtím pochybovala o tom, že by ji hrabě poznal, i kdyby k němu došla a udeřila ho do tváře. A za to, co její sestře během Carvalu provedl, zasluhoval mnohem víc než jen výchovný políček. Škoda, že s sebou neměla jed.

Přikradla se o něco blíž.

Možná ho pořádně nakopne a...

Vtom jí někdo přikryl ústa a druhou rukou ji sevřel v pase. Kopala a zmítala sebou, což však útočníkovi nezabránilo odtáhnout ji do úzké boční uličky.

„Nech mě být!“

Tella klopýtla vpřed, když ji ruce znenadání pustily.

„Jen klid,“ ozval se tlumený hlas s melodickým přízvukem. „Neublížím ti, ale neutíkej.“

Prudce se otočila. Vlasý měl stále rozčepýřené od Scarlettiných prstů, ale jeho oči už nepřipomínaly tekutý jantar jako v přítomnosti její sestry. Mhouřil je a nemilosrdně si ji měřil.

„Juliane? Co to sakra děláš?“

„Snažím se ti zabránit v tom, abys udělala chybu, které budeš později litovat.“ Rychle zalétl očima k červené cihlové zdi v uličce, kam ji zavlekl, a pak směrem k ulici, v níž stál opovrženímhodný hrabě Nicolas d'Arcy.

„Ne,“ odsekla Tella. „Jsem si celkem jistá, že tahle chyba by mi přinesla jenom potěšení. A překvapuje mě, že taky nemáš chuť mu jich pár vrazit za to, že otci dovolil, aby s tebou tehdy tak jednal.“ Kývnutím ukázala na rozšklebenou jizvu, která se Julianovi táhla od koutku oka až k čelisti. Pokud účastníci Carvalu při hře zemřeli, po jejím skončení mohli znovu ožít, ale utržené jizvy jim zůstaly. Tella zaleskla, že Scarlettin snoubenec stál nečinně opodál a nehnul ani brvou, když Tellin otec pořežal Julianovi tvář.

Julian zaskřípal zuby. „Věř mi, není to poprvé, co mám chuť vyprášit Armandovi kožich, ale...“

„Armandovi?“ přerušila ho Tella. Nikoli hraběti. Ani Nicolasovi. Ani d'Arcymu nebo „tomu špinavému, pro-

hnilému mizerovi hraběti Nicolasovi d'Arcymu“. Julian řekl Armandovi. „Proč mu říkáš Armando?“

„Z toho, jak se tváříš, soudím, že už ti to nejspíš došlo. Armando s tvou sestrou nikdy zasnoubený nebyl. Pracuje pro Legendu, stejně jako já.“

Telle se div nepodlomily bosé nohy, když si vzpomněla na obvyklou caravalskou průpovídku: *Pamatujte, je to jenom hra. Chceme, abyste byli unesení, ale pozor, ať se nedáte unést až příliš...*

Ten mizera.

Tella byla přesvědčená, že je vůči podobným kouzlům imunní, protože si s Legendou dopisovala, když hru plánoval, ale zjevně se mýlila. Legenda ji ošálil stejně jako všechny ostatní. Nikdy si neuvědomila, že snoubence její sestry mohl klidně zastat nějaký herec.

Legenda si své jméno zvolil sám, ale skutečně si ho zasloužil. Tella přemýšlela, zda jeho hry někdy skončí, anebo je svět Carvalu bludištěm, v němž se prolínají fantazie se skutečností, a ti, kdo se v něm ztratí, navěky uvíznou někde mezi nimi.

Julian naproti ní si mnul krk a vypadal spíš nervózně než omluvně. Často jednal zbrkle a impulzivně a Tella pochybovala, že řádně uvážil, co možná způsobí tím, když jí řekne pravdu. Nejspíš prostě jen viděl, jak se chystá vrhnout na Armanda, a tak zareagoval.

„Má sestra o tom nemá ani ponětí, že ne?“

„Ne,“ přiznal Julian. „A byl bych rád, kdyby to tak prozatím zůstalo.“

„Chceš po mně, abych jí lhala?“

„Nebylo by to poprvé.“

Tella se naježila. „Udělala jsem to jen pro její vlastní dobro.“

„To samé platí i teď.“ Julian si složil štíhlé paže na prsou a líně se opřel o cihlovou zeď.

V tu chvíli k němu necítla ani špetku náklonnosti. Nenáviděla ho za to, co řekl. Prohlásit, že něco děláte pro něčí dobro, obvykle znamená, že se snažíte obhájit nějakou špatnost. Ona s tím ale přišla jako první, tak ho za to teď stěží mohla vyplísnit.

„Za pár dní odplouváme do Valendy,“ pokračoval Julian. „Co myslíš, že tvá sestra udělá, jestli zjistí, že svého skutečného snoubence během Caravalu vůbec nepotkala?“

„Bude ho chtít najít,“ přiznala Tella. Bylo by to snadné vzhledem k tomu, že Valenda byla jeho domovem. Tella to nikdy nechápala, ale Scarlett se za toho muže skutečně chtěla provdat, i když neznala ani jeho podobu. Vždycky ho viděla v tom nejružovějším světle, stejně jako jeho nudné dopisy bez špetky skutečné romantiky.

Scarlett by pravděpodobně tvrdila, že hraběte hledá jen ze zvědavosti, ale Tella ji dobře znala: kdesi hluboko uvnitř by měla pocit, že mu musí dát šanci, což by mohlo mít katastrofální následky. Tella si znovu vzpomněla na Scarlett vzlykající v zakrvácených svatebních šatech. Z toho, co ukazovalo Arákulum, se sice zdálo, že tuhle budoucnost vymazala, ale pořád nebylo vyloučené, že by k ní mohlo dojít.

„Scarlett nepotěší, až se dozví, že jsi jí lhal,“ podotkla.

„Beru to tak, že o ni bojuju.“ Julian si promnul tmavé strniště, jež mu pokrývalo bradu. Vypadal a zněl jako chlapec, který až příliš dychtí po tom vrhnout se do pouliční rvačky, ale Tella z jeho slov vycítila skutečné odhodlání. Pořád si nebyla úplně jistá, jestli Julianova náklonnost k její sestře vydrží, ale v tomto okamžiku věřila, že Julian skutečně překročí jakoukoliv morální hranici, jen aby nadobro získal Scarlettino srdce. Bylo to zvláštní, ale najednou mu důvěřovala o něco víc.

Bylo by pro ni snazší ho odmítnout. Scarlett by si alespoň nedělala starosti s tím, že Tella ve Valendě narazí na hraběte; ten skutečný totiž její tvář nikdy neviděl. Sice by to mnohé usnadnilo, ale povědět sestře pravdu bylo jednoduše příliš riskantní. Kdyby se Scarlett za hraběte nakonec přece jen provdala, skončil by sňatek zlomeným srdcem a zkázou. Tak to alespoň věstilo Arákulum, které Telle ještě nikdy nezalhalo.

„Tak dobrá,“ souhlasila nakonec. „Slibuju, že jí o Armandovi nepovím.“

Julian sotva znatelně přikývl, jako by věděl, že se Tella rozhodne lhát s ním.

„Bez ohledu na to, co jsem udělala při Carvalu, svou sestru nerada klamu.“

„Ale jakmile s tím jednou začneš, je těžké přestat.“

„Takhle ty to vidíš? Trávíš tolik času lhaním, že nedokážeš mluvit pravdu?“ Tella byla úsečnější, než zamýšlela, ale Julian, budiž mu to připsáno k dobru, zůstal na-prosto klidný.

„Caraval ti může připadat jako lež, ale je to můj život – moje pravda. Poslední hra pro mě byla stejně skutečná jako pro tvou sestru. Ona bojovala o tebe, já zase o ni.“ Pak mu hlas náhle zdrsnel. „Možná jsem jí zalhal o tom, kým jsem, ale mé city k ní jsou skutečné. Potřebuju s ní strávit trochu víc času, než se dozví něco, kvůli čemu by o mně mohla pochybovat.“

„A jestli zjistí, že je Armando stále na ostrově?“

„Legenda ho spolu s několika dalšími herci posílá do Valendy o pár dní dřív.“

Jak příhodné.

„Protože to dělám kvůli tobě, budu od tebe chtít laskavost,“ prohlásila Tella, kterou v tu chvíli něco napadlo.

Julian pohnul hlavou, jako by to zvažoval. „Jakou laskavost?“

„Chci znát Legendovo skutečné jméno. Kdo je Legenda *doopravdy*?“

Ještě ani neskončila a Julian se zasmál. „Neříkej mi, že ho taky miluješ.“

„Nejsem hloupá, abych se zamilovala do Legendy.“

„To je dobře. A ne,“ pokračoval Julian a přestal se smát, „co nabízíš, není ani trochu spravedlivý obchod, a i kdyby byl, Legendovo jméno ti říct nemůžu.“

Tella si složila ruce na prsou. Ve skutečnosti nečekala, že jí odpoví. Těch několik málo herců, které měla příležitost vyzpovídat, ostatně reagovalo stejně. Smáli se a ušklíbili, někteří ji úplně ignorovali. Nejspíš proto, že většina z nich neměla o Legendově skutečné totožnosti ani ponětí, ale Julianova odpověď byla dostatečně odliš-

ná na to, aby v ní rozdmýchala jiskřičku naděje, že konečně našla někoho, kdo ví víc.

A tak řekla: „Jestli mi nemůžeš povědět Legendovo jméno, pošli mě za někým, kdo to udělá, jinak se nedohodneme.“

Julian už se netvářil ani trochu pobaveně. „Legendova totožnost je jeho nejstřeženější tajemství. Nikdo na tomhle ostrově ti jeho jméno neprozradí.“

„Tak to pak nejspíš budu muset Scarlett povědět o Armandovi.“ Zamířila ven z uličky.

„Počkej...“ Julian ji popadl za zápěstí.

Stěží dokázala potlačit úsměv. Julian byl zjevně zoufalý.

„Pokud mi slíbíš, že Scarlett neřekneš o Armandovi, dám ti jméno herce, který ti možná dokáže odpovědět na některé otázky.“

„Možná?“

„U Caravalu je od samého začátku a spoustu toho ví. Informace ale nedává zadarmo.“

„Kdyby ano, ani bych mu nevěřila. Řekni mi, jak se jmenuje, a jsme si kvit.“

„Je to Nigel,“ zašeptal Julian. „Legendův věstec.“

Tella se s Nigelem nikdy osobně nesetkala, ale věděla, o koho jde, protože byl zkrátka nepřehlédnutelný. Každý centimetr jeho kůže včetně obličeje pokrývalo jasné, jakoby živé tetování, pomocí nějž předvídal budoucnost. Z Julianových slov se zdálo, že tu ve skutečnosti není kvůli hráčům Caravalu, ale proto, aby Legendu zpravoval o všem, co se kolem děje.

„Buď opatrná,“ řekl Julian, jako by Tella potřebovala další varování. „Věštcí nejsou lidi jako ty nebo já. Vidí svět takový, jaký by mohl být, a někdy se snaží věci zanačít podle svého, ne tak, jak by měly být.“



Vzduch byl cítit solí a tajemstvím. Tella se zhluboka nadechla a doufala, že je večer prodchnutý stejným kouzlem, jaké panovalo na Legendově lodi *Esmeralda*.

Z té totiž magie doslova sálala. Dokonce i napnuté plachty vypadaly jako očarované. Ve dne byly jasně rudé, ale v noci se třpytily jako stříbro nebo plášť kouzelníka, který pableskuje příslibem tajů, jež se pod ním mohou skrývat. Právě tato tajemství byla Tella dnešní noci rozhodnutá odhalit.

Jak se tak nořila hlouběji do útrob plavidla, které skrývalo věštce Nigela, kdesi nad její hlavou zazněl opičkový smích. První noc na lodi udělala tu chybu, že usnula a neuvědomila si, že Legendovi hráči vstávají v jinou dobu než ostatní, aby se připravili na nadcházející Caraval. Během dne podřimovali a budili se se západem slunce jako upíři.

První den na *Esmeraldě* se dozvěděla, že Nigel na lodi skutečně přebývá, ale dosud na něj nenarazila. Vrzají-

cí chodby v podpalubí byly jako mostky Caravalu: v různých hodinách vedly na různá místa, takže bylo těžké odhadnout, kdo obývá kterou kajutu. Tella přemýšlela, jestli loď v této podobě navrhl Legenda, nebo jde o nepředvídatelnou povahu kouzel.

Představila si Legendu s cylindrem na hlavě, jak se té otázce směje. Mistr Caravalu byl zosobněním magie, takže bylo nemyslitelné, že by její moc předčila tu jeho.

Když poprvé dorazila na Isla de los Sueños, spatřovala Legendu úplně v každém. Julian měl tolik tajemství, že chvíli zvažovala, jestli jím není on, jenže potom zemřel. Caspar, se zářivýma očima a zvučným smíchem, se Legendovy úlohy zhostil v poslední hře a místy byl tak přesvědčivý, až pochybovala, že to skutečně jen hraje. A Dante, skoro příliš krásný na to, aby mohl být skutečný, vypadal tak, jak si Legendu odjakživa představovala. V duchu viděla jeho široká ramena v padnoucím černém fraku a sametový klobouk, jenž mu stínil tvář. Čím víc však o Legendovi přemýšlela, tím víc pochybovala nad tím, jestli vůbec cylindr nosí. Jako by byl jen dalším předmětem, který měl svést lidi na špatnou stopu. Možná byl Legenda spíš magií než skutečným člověkem a ona ho vlastně nikdy nepotkala.

Loď se zhloupila na vlnách a noční vzduch prořal hlasný smích.

Tella strnula na místě.

Smích ustal, ale vzduch v stísněné chodbě jako by se proměnil. Původní aroma soli a dřeva vystřídala těžká, nasládlá vůně růží.

Na obnažených pažích jí naskočila husí kůže.

U nohou se jí zničehonic objevila hromádka růžových lístků, které utvořily lákavou pěšinku ubíhající kamsi do neznáma.

Sice možná netušila, jaké je Legendovo skutečné jméno, přesto věděla, že má rád červenou barvu, růže a hry.

Co když si s ní právě teď zahrává? Ví, co má za lubem?

Husí kůže se jí z paží rozšířila na krk a temeno, jak tak ve zbrusu nových střevíčkách šlapala po křehkých okvětích lístcích. Pokud Legenda skutečně znal její úmysly, bylo nepravděpodobné, že by ji vedl správným směrem; přesto se růžovým lístkům nedalo odolat. Vedly ke dveřím, při jejichž okrajích zářilo měděné světlo.

Vzala za kliku.

Svět se proměnil v zahradu, v ráj stvořený z kvetoucích rostlin a opojné romance. Stěny byly spředené z měsíčního světla, strop utkali z růží, které se skláněly ke stolu ve středu místnosti; ten pokrývaly talíře přetékaající dortíky, svícny a šumivé medové víno.

Nic z toho však nebylo pro ni.

Kdepak, tohle patřilo Scarlett. Tella právě nevědomky vklouzla do sestřina milostného příběhu, který byl tak romantický, že jí z něj skoro rozbolely oči.

Scarlett stála na druhém konci místnosti. Její rubínové šaty zářily víc než všechny květiny, a když hleděla na Juliana, bělost její pleti soupeřila se zářivým svitem měsíce.

Ti dva se nedotýkali ničeho, jen sebe. Scarlett tiskla rty k Julianovým a ten ji objímal kolem pasu, jako by konečně našel jedinou věc, po které odjakživa toužil.

Právě proto byla láska tak nebezpečná. Láska mění svět v zahradu tak lákavou, že je snadné zapomenout, že okvětní plátky růží jsou stejně pomíjivé jako city – nakonec uvadnou a zemřou a zůstanou po nich jen trny.

Tella se odvrátila a ustoupila ode dveří, než ji napadla další krutá myšlenka. Scarlett si tohle štěstí zaslouží. Možná, že jí vydrží. Třeba se ukáže, že je jí Julian přece jen hoden a sliby dodrží. Rozhodně se zdálo, že se snaží.

Scarlett navíc na rozdíl od Telly nesňala kartu Srdcového prince, a tak nebyla odsouzena k neopětované lásce.

Jakmile za sebou zavřela dveře, chodba se znovu proměnila. Pěšinka z lístků zmizela a objevilo se nové lákadlo, tentokrát v podobě dýmu s vůní zázvorového kadidla, což bylo aroma, které vždy doprovázelo Nigela.

Tella opět cítila, že si s ní Legenda hraje, když klikatící se kouř náhle vytvořil obrys rukou a pokynul jí k neďalekým otevřeným dveřím.

Když vstoupila dovnitř, zahořela jí kůže. Voskové žluté svíce ozařovaly okraje místnosti, v jejímž středu, rozvalený na posteli pokryté sametovým přehozem barvy švestkového vína, ležel Nigel. Rty lemované tetováním modrého ozubeného drátu měl roztažené v širokém úšklebku, který spíše než úsměv připomínal zející past.

„Říkal jsem si, kdy mě asi tak navštívíte, slečno Dragnová.“ Pokynul jí, aby se opřela o horu polštářů zdobených střapci, jež se vršily u paty vyvýšeného pódia. Stejně jako při Carvalu byl i teď oděný jen do hnědé bederní roušky, takže vystavoval všechna svá zářící tetování hrde na odív.

Tella ulpěla očima na scéně z cirkusové manéže vyvedené na jeho silných nohou; upoutal ji obraz ženy s pery místo vlasů, která tančila s vlkem v cylindru. Protože nechtěla, aby jí Nigel obrázek vyložil, rychle odvrátila zrak, jenže vzápětí zavadila pohledem o puklé černé srdce, které měl vytetované na paži.

„Co pro vás můžu udělat?“ zeptal se Nigel.

„Nechci předpovědět budoucnost. Chci informaci o Legendovi.“

Tetované hvězdy kolem Nigelových očí se dychtivě zatřpytily jako vlhký inkoust. „Kolik jste za podobnou informaci ochotná zaplatit?“

Tella vytáhla váček plný mincí.

Nigel zavrtěl hlavou. Bylo jasné, že peníze nepřijme. Ve světě Caravalu nebyly mince upřednostňovaným způsobem platby.

„Běžně hrajeme jednou ročně a pak máme celé měsíce na zotavení,“ řekl Nigel. „Tentokrát nám Legenda nedal ani týden.“

„Žádné dny mého života nedostanete.“

„Nechci váš život, ale váš odpočinek.“

„A kolik?“ zeptala se Tella obezřetně. Nebylo by to poprvé, co by několik dní nespala. Vzdát se pár nocí spánku se nezdálo jako příliš velká oběť. Jenže tak to s těmito dohodami bylo na první pohled vždycky. Legendovi hráči dělali, jako by platby byly jen bezvýznamnými nepříjemnostmi, ale tak jednoduché to nikdy nebylo.

„Vezmu si od vás tolik, kolik vám dám,“ odvětil Nigel. „Čím víc otázek zodpovím, tím víc odpočinku dostanu.“

Pokud vám mé odpovědi k ničemu nebudou, o nic nepřijdete.“

„A kdy mi seberete spánek?“

„V okamžiku, kdy opustíte tuhle místnost.“

Tella si dala záležet na tom, aby jeho nabídku zvážila ze všech stran. Bylo čtyřiaadvacátého večer a do Valendy měli dorazit dvacátého devátého ráno. To znamenalo ještě čtyři dny plavby. Nevěděla, o kolik spánku ji připraví, ale bylo možné, že po příplutí do Valendy bude úplně vyčerpaná. Pokud jí však poskytne konkrétní informaci o Legendovi, bude to stát za to.

„Dobrá, ale spánek mi smíte brát jenom po dobu, co budeme na lodi. Jakmile dorazíme do Valendy, necháte mě na pokoji.“

„To by šlo.“ Nigel se natáhl a ze stolku vedle postele sebral štěteček a malý kotlík plný oranžové tekutiny. „Nastavte zápěstí, ať tu dohodu stvrdíme.“

Tella zaváhala. „Nenamalujete mi tam nic trvalého, že ne?“

„Všechno to zmizí ve chvíli, kdy mi dluh splatíte v plné výši.“

Tella natáhla ruku. Nigelovy pohyby byly zkušební; jeho chladný štětec se smýkal a tančil po její kůži, jako by místo plátna odjakživa používal části lidského těla.

Když skončil, zíral na ni pár očí přesně shodných s těmi jejími. Byly kulaté a měly barvu lískových oříšků. Na okamžik skoro přísahala, že ji prosí, ať se k ničemu nezavazuje. Ale přijít o trošku spánku se zdálo být bezvýznamnou obětí, pokud jí to přinese informaci potřeb-

nou ke splacení dluhu jejímu příteli, a tak jednou provždy učinit přítrž sedmiletému utrpení započatému dne, kdy její matka odešla.

„A teď,“ řekl Nigel, „co byste ráda věděla?“

„Chci znát Legendovo skutečné jméno. To, které používal předtím, než se stal mistrem Caravalu.“

Nigel si přejel prstem přes rty lemované ostnatým drátem. Na špičce prstu mu ulpěla krůpěj krve. Anebo ji tam měl vytetovanou?

„Legendovo jméno vám prozradit nemůžu, i kdybych chtěl,“ řekl. „Tohle tajemství nemůže vyjavit žádný z jeho herců. Legendova síla pochází od téže čarodějnice, která ze světa před staletími vyšťvala osudníky. Jeho magie je prastará, starší než on sám, a všechny nás zavazuje mlčenlivostí.“

Nikdo sice s jistotou nevěděl, proč osudníci odešli a nechali lidi vládnout, nicméně se šušovalo, že je přemohla mocná čarodějnice. Tella však ještě neslyšela, že by šlo o tutéž osobu, která Legendovi darovala síly.

„To mi o jeho totožnosti nic neprozradí.“

„Ještě jsem neskončil,“ ušklíbl se Nigel. „Chtěl jsem vám říct, že jeho magie sice brání vyslovení nebo prozrazení jeho jména – můžete ho ale vyhrát.“

Telle jako by po kůži přeběhlo tisíc pavoučích nožek. Jedno z malovaných očí na jejím zápěstí se začalo zavírat. Víčko rychle kleslo, takže měla pocit, jako by jí docházela platná měna, zároveň však cítila, že je na dosah kýžené odpovědi.

„A jak ho vyhraju?“ zeptala se rychle.

„Musíte se zúčastnit příštího Caravalu. Pokud vyhra-
jete, stanete Legendovi tváří v tvář.“

Tella by skoro přísahala, že jakmile Nigel zmlkl, jedna z hvězd vytetovaných kolem jeho očí se zachvěla a spadla. Nejspíš za to mohl všechen ten zázvorový dým a pronikavé kadidlo; musely ji omámit, takže jí připada-
lo, že se tetování pohybují.

V tu chvíli měla vstát a odejít. Oční víčka na jejím zápěstí byla více než z půlky zavřená a ona měla odpo-
věd, kterou potřebovala – pokud vyhraje Caraval, dozví se Legendovo jméno. Nigelova poslední slova v ní však probudila další otázky.

„To mělo být proroctví, anebo říkáte, že cena pro vý-
herce příštího Caravalu je skutečný Legenda?“

„Tak trochu obojí.“ Vytetovaný ostnatý drát protínající Nigelovy rty se změnil v trní, mezi nímž vykvetly čer-
né růže. „Cenou není Legenda, ale pokud Caraval vyhra-
jete, první tvář, kterou uvidíte, bude patřit právě jemu. Má v úmyslu příštímu vítězi osobně předat jeho výhru. Ale pozor, ta nebude zadarmo, a později budete litovat ceny, kterou za ni zaplatíte.“

Tella cítila, jak ji přechází mráz, zatímco oči nama-
lované na zápěstí se ztěžka zavřely. Náhle si vzpomněla na matčino varování: *Jakmile někdo předpoví budoucnost, je z ní živé stvoření, které bude bojovat o to, aby se skutečně stalo.*

Vtom ji zasáhla vlna tak nepopsatelně tíživé únavy, že se svalila na postel plnou polštářů. Točila se jí hlava, kosti v nohou jako by se proměnily v prach.

„Co se to děje?“ zasténala. Sotva lapala po dechu a musela vynaložit veškeré úsilí, aby se vůbec dokázala posadit. Plnil místnost skutečně kouř, nebo měla jen zamlžený zrak?

„Nejspíš jsem se měl vyjádřit jasněji,“ řekl Nigel. „Kouzlo na vašem zápěstí vám nevezme schopnost spát; místo toho usnete a pak mi předáte získaný odpočinek.“

„Ne!“ Tella se pokusila vstát, ale prudce se zakymácela. Její zorné pole se čím dál víc zužovalo, až viděla jen záblesky posměvačných tetování a světlo svíček, které jako by se šklebily. „Nechci celou cestu na Valendu prospat.“

„Obávám se, že na to už je pozdě. Příště líp rozvažte, než se k něčemu upíšete.“



Tella si cestou z Nigelovy kajuty připadala zuboženější než ztroskotaná loď. Když se potácela úzkou chodbou, její nohy jednoduše odmítaly jít rovně. Boky narážela do stěn. Hlavou několikrát udeřila do zavěšených luceren. Cesta do kajuty byla při jejím současném stavu tak krkolomná, že znovu ztratila střevíce. Byla však skoro na místě.

Dveře, poslední překážka, již bylo třeba překonat, se před ní zakymácely.

Tella vynaložila veškerou sílu na to, aby je otevřela, a...

Buď vkročila do špatného pokoje, nebo už snila.

Dante měl křídla. A svatá matko boží, ta byla překrásná – černá jako hřích, protkaná sítí modrých žil v odstínu půlnoční modré, která je barvou ztracených přání a padlého hvězdného prachu. Stál u nočního stolku a myl si obličej – anebo možná líbal svůj obraz v zrcadle.

Tella si nebyla úplně jistá, co tam ten náfuca provádí. Jediné, co svýma zamlženými očima postřehla, bylo, že

nemá košili ani plášť a na zádech se mu černá pár obrovských, inkoustově temných křídel.

„Klidně bys mohl být anděl smrti.“

Dante se ohlédl. Na čelo se mu lepily vlhké vlasy barvy černé lišky. „Dávali mi už různá jména, ale nevzpomínám si, že by mi někdo řekl, že jsem anděl.“

„Ale Smrt ano?“ Tella, pod kterou se konečně podlomily vyčerpané nohy, se nemotorně zhroutila ve dveřích. S těžkopádným zaduněním dopadla na podlahu.

Z druhého konce kajuty se ozvalo jemný, tichý a velmi ženský smích. „Zjevně při pohledu na tebe samým okouzlením padla do mdlob.“

Telle připadalo, že se pozvrací. V kajutě byla nějaká dívka. Zamlženými očima zachytila záblesk jedovatě zelených šatů a lesklých tmavých vlasů, než jí Dante zahradil výhled.

Pomalů zavrtěl hlavou. „Co to...“

Pak spočinul pohledem na páru zavřených očí na jejím zápěstí.

Vydal jakýsi přerušovaný zvuk, jenž mohl být zasmáním, ale Tella si tím nebyla jistá. Sluch měla stejně popletený jako hlavu. Její oči se konečně vzdaly a zavřely se.

„Divím se, že sis ho pustila k tělu.“ Danteho tlumená slova teď zněla někde blízko.

„Nudila jsem se,“ zamumlala Tella. „Přišlo mi to jako zajímavý způsob, jak si ukrátit dlouhou chvíli.“

„Proč jsi radši nepřišla za mnou?“ Teď už se smál doopravdy.



Několik příštích dnů připomínalo nekonečnou rozostřenou šmouhu nelibých halucinací. Nigel Telle ukradl všechny sny a nechal jí jen noční můry. Většinou šlo o děsivě skutečné, nekonečné vize jejího otce stahujícího si purpurové rukavice nebo obrazy stínů a temných tónů, které nepatřily do světa smrtelníků. Ve vlasech cítila ledové, vlhké ruce; další jí vytrhávaly srdce z hrudi a zároveň jí bezkrevné rty sály morek z kostí.

Kdyby při Carvalu neprožila vlastní smrt, řekla by, že zakoušet takové noční můry je jako znovu a znovu umírat. Jenže pocitu smrti se nic nevyrovná, leda Smrt. Byla pošetilá, když si myslela, že ji nechá na pokoji poté, co jí uprchla. Tella byla přece úžasná, a tak se nebylo čemu divit, že se jí Smrt nechtěla vzdát.

Přestože snila o temných andělech, když znovu nabyla vědomí, přivítala ji bohyně.

Scarlett stála u její postele s tácem plným pokladů: byly na něm krémové sušenky, vejce smažené na másle, pudink z muškátových oříšků, tlusté kousky slaniny pokryté karamelizovaným cukrem a hrníček kořeněné horké čokolády.

Tella popadla největší sušenku. I když prospala celé dny, cítila se ospalá a omámená, ale jídlo jí pomohlo. „Už jsem se někdy zmínila o tom, jak hrozně moc tě miluju?“

„Říkala jsem si, že budeš mít hlad po tom, co se stalo.“

„Scar, moc mě to mrzí, já...“

„Nemáš se za co omlouvat. Moc dobře vím, jak snadné je nechat se ošálit Legendovými herci. A všichni na téhle lodi si myslí, že ti Nigel vzal až příliš.“ Scarlett se na ni zadívala, jako by doufala, že se jí sestra svěří s tím, proč za ním vůbec šla.

Tella se chtěla ospravedlnit, ale zároveň cítila, že na to, aby se zmínila o dohodě, kterou uzavřela se svým přítelem, teď není vhodná doba. Scarlett by byla hrůzou bez sebe, kdyby zjistila, že si dopisuje s cizincem, s nímž se spojila prostřednictvím Elantininých nejhledanějších zločinců, což byl přinejlepším velmi pochybný podnik.

Tella si nevymýšlela, když se Julianovi svěřila s tím, že své sestře nerada lže. Přesto se ke lžím někdy uchýlila. Před Scarlett leccos tajila, aby si zbytečně nedělala starosti. Když jejich matka zmizela, Scarlett přestala být bezstarostným dítětem a částečně na sebe vzala roli její opatrovnice. Bylo to nespravedlivé a Tella nesnesla pomyslení, že své sestře, která toho na svých bedrech nesla už tolik, ještě přitěžuje.

Teď však přemýšlela, zda už o tom všem Scarlett náhodou neví.

Scarlett si nervózně uhlazovala záhyby šatů, které jako by se s každým dalším dotekem kroutily. Legenda jí při Caravalu daroval kouzelné šaty, které měnily vzhled – a právě teď vypadaly stejně úzkostně jako jejich majitelka. Rukávy ušité z růžové krajky postupně šedly.

Tella usrkla čokoládu, aby se posilnila, a donutila se posadit se na posteli zpříma.

„Scar, pokud se nezlobíš kvůli té dohodě s Nigelem, co ti vadí?“

Koutky Scarlettiných úst poklesly. „Chtěla jsem si s tebou promluvit o Dantem.“

Zatraceně. Tohle Tella nečekala a nebylo to dobré. Úplně zapoměla, že omdlela v Danteho kajutě. Scarlett nejspíš zahlédla, jak ji drží v náručí a polonahý ji odnáší zpátky do jejího pokoje.

„Scar, nevím, co si myslíš, ale přísahám, že mezi mnou a Dantem nic není. Vždyť víš, jaký názor mám na kluky, kteří jsou pěknější než já.“

„Takže během Caravalu mezi vámi dvěma k ničemu nedošlo?“ Scarlett přešla na druhý konec miniaturní kajuty a zvedla pár stříbrných střevíčků; byly to ty samé, které Tella předtím ztratila v lese. „Tohle tu minulou noc nechal spolu se zajímavým vzkazem.“

Telle se sevřel žaludek, když vytáhla tenký lístek papíru, který trčel z jednoho střevíce.

*Chci ti je vrátit od té noci, kterou jsme spolu strávili
v lese.*

—D

Byl to vážně ničema. Zmačkala lístek v dlani. Dante vzkaz nepochybně napsal, aby jím trýznil Scarlett, která mu během Caravalu dala košem.

„Tak dobrá,“ povzdechla si Tella. „Přiznávám, že jsem ho během té slavnosti políbila. Ale bylo to příšerné, jeden z nejhorších polibků, jaké jsem kdy zažila. Rozhodně bych nechtěla, aby se to opakovalo. A hrozně moc mě mrzí, jestli jsem ti tím ublížila. Víím, že se k tobě během Carvalu choval strašně.“

Scarlett stáhla rty do tenké čárky.

Tella nejspíš zašla příliš daleko. Stačil jediný pohled a každá dívka by řekla, že Dante bude přeborník v líbání.

„Je mi jedno, že jsi ho políbila,“ odvětila Scarlett. „Kdybych ho potkala před Julianem, možná bych to taky udělala.“

To si Tella nechtěla ani představovat, ale tím spíš pochopila, proč to její sestru tak zneklidnilo. Stačilo si jen představit, jak Dante Scarlett svádí, a měla chuť mu pohrozit, ať se od její sestry drží dál, je-li mu život milý. Ne že by hrozilo, že mu Scarlett podlehne, ale Telle, která většinou jásala, kdykoli se její sestra rozhodla trochu pobavit, dělalo vrásky už jen to pomyšlení. Nedovedla si představit, jaký pocit z toho musí mít přehnaně ochrani-
telská Scarlett.

„Nemíním ti poroučet ani nařizovat,“ pokračovala sestra. „Toho jsme si obě užily až dost. Jen nechci, aby ti ublížil. Caraval začíná zítra o půlnoci, ale minulá hra mě naučila, že Legenda své figurky rozestavuje s předstihem.“ Scarlett znovu nervózně pohlédla na stře-
víčky, které Dante vrátil.

„Nemusíš si dělat starosti, Scar.“ A pak Tella pro jednou řekla čistou pravdu. „Dantemu důvěřuju ještě míň